

Győri László

Szőlőhegyen

Kiss Benedeknek

Van borod és van kenyered,
az időt így-úgy elemészted.
Lehetne jobb a meredek,
de közben annyi még a részlet!

Merülj beléjük, összegezz!
Tekintsd, hogy mit művel örökre
a sok gerezd: eredni kezd,
s vénül, de nem rendül a tőke.

Lesz újra fénylő szüreted,
duzzad a súlyos augusztus.
Lesz új borod, új kenyered,
az elme jár, ha nekibuzdulsz.

Így lesz a mű fiatalabb.
Azok a visszametszett évek
– milyen szerencse! – megkíméltek,
hogy agyonteremd magadat.

De ne feledd, mind közelebb
a pince bolyhos, mély penésze –
légy résen tehát idefent,
ha vágni kezd a gazda kése.

Kötnyek István: Csendélet-töredék

Maskara

Álarc a vers, csupa maskara,
gyönyörű nő, izgató, pedig
testestül és lelkestül frigid
széttárt inye, húsa, fogsora.

Dehogyan mondja, amiket beszél
enyelegve, egyre csak közelít
a lényegeshez, a mély tövekig
egyetlen szava soha el nem ér.

Siránkozik, óbégat, igazi
könnyeket ejt, úgy elhiteti,
hogyan a borzalmat beszéli ki,
észre se veszed, afféle mozi.

Máskor látszatra őszintén örül:
– De jó, hogy látlak! – Olyan emberi,
olyan kedves és olyan egyszeri,
mindent kifecsegsz titkaid közül.

Aki hallgatja a vers vicceit,
várja, várja, várja a csattanót,
az alakulót, azt a jaj de jót,
hiába várja, elfullad a vicc.

A vers játszik, örökké hazudik,
a vers az, amely mi vagyunk:
mi hazudjuk egyre ugyanúgy
az igazságok hazugságait.

Cvetka Hojnik: Az időtlen érintés (sorozat)